

 HARLEQUIN[®]

UUDISTE KÜTKEIS

HELEN R. MYERS

Embers

Helen R. Myers
IT'S NEWS TO HER
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Helen R. Myers
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M12250812
ISBN 978-9949-25-314-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Armas lugeja!

Oma neljakümne kuuenda Harlequini perekonda kuuluva raamatu tarvis sulatan kokku omaenda kired ja aja paratamatu voolu. Olen uudistesõitlane ja hoian pidevalt silma peal sellel, mis ja miks maailmas toimub. Kujutasin ette, kuidas võiksid pingelistel töökohtadel hakkama saada väga inimlikud mehed ja naised. Kui lisada tänapäevane kultuur, mis nõuab, et oleksime poliitiliselt korrektsed ja suruksime alla oma arvamused ja tunded, satume vaat et tagasi Jane Austeni piirangute ajastusse. Aga siiski mitte päris nii.

Lavale astub Hunter Harding, San Antonios Texases asuva KSIO televisioonijaama armastatuim saatejuht, kes avastab, et firma Yarrow Communications troonile asub tema vihavaenlane Cord Yarrow. Üsna loo algul selgub, et Hunter vihkab Cordi seepärast, et arvab tolle süüdi olevat tema kihluse katkemises.

See lugu annab aimu nende iseloomust ning sisaldab ka mu enda kogemusi ja kohti, kus olen elanud või kuhu reisinud. Näiteks New Jersey Mahwah' keskkool, kus Hunter kõnet peab, on mu enda *alma mater*. Seal esiletoodud tegelased on kõik välja mõeldud ega sarnane kellegagi, keda tol ammusel ajal tundsin. Ka prestiižne Mary Hardin Baylори ülikool on tegelikult olemas. Tervitan

kõiki selle silmapaistvaid lõpetanuid, kes teevad tervishoiu alal aukartust äratavat tööd. Tahan tänada kallist sõpra Carolyn Bolini, kes meenutas mulle seda suurepärasest õppeasutust puudutavaid detaile. Ta on uhke ema, kelle laps on selle lõpetanud.

Loodan, et naudite Hunteri ja Cordi teekonda hingsuguluse avastamiseni. Ja nagu ikka, tänan, et loete minu raamatuid!

Soojalt,
Helen

Esimene peatükk

Hunter Harding teadis alati ette, kui millelgi oli määratud kapitaalselt untsu minna. Äpardus juhtus mõni tund, aga enamasti kõigest paar minutit pärast seda, kui naine oli jõudnud mõelda, et tal läheb võrdlemisi hästi. Nii-sugune võime polnud seotud kauaaegse ajakirjanikutööga: esimene seda laadi kogemus ulatus tagasi aega, kui Hunter oli kuueteistkümnene, täpsemalt hommikusse, mil ta oli ärganud ja mõelnud, kui tore on, et isa tuleb lähetselt koju ja näeb, millise kleidiga ta kooliaasta lõpupeole läheb.

Kööki tantsiskledes olid Hunteri jalad vaevu trepiastmeid puutunud, kuid kohale jõudes oli ta leidnud ema laua äärest kõssitamast ja nuuksumast. Selgus, et ajal, mil Hunter mõnules duši all, oli helisenud telefon. Helistanud oli isa töökoha, New Yorgis asuva televisioonijaama juhataja. Columbiast startinud lennuk, mille pardal oli olnud ka Hunteri isa Nolan Harding, oli teadmata kadunud ning kardeti, et see on tormise ilmaga alla kukkunud. Mõne päeva pärast leiti lennuki rusud ja kõigi hirmud said kinnitust: õnnetuses polnud ühtki ellujäänut.

Kuigi perel polnud rahalisi raskusi, müüs ema maha nende New Yerseys Mahwah's asuva kodu ja nad kolisid tagasi Hunteri sünnipaika, Texasas asuvasse San Antoniosse, et

tüdruk saaks olla lähemal emapoolsetele vanavanematele – isapoolsed olid paari aasta eest surnud. Kuigi Hunteril oli käsil keskkooli viimane aasta ja ta ei tundnud Texases kedagi, õppis ta seda armastama. Neiu leidis üsna kergesti sõpru ja kuigi tema südames haigutas sügav haav, rühkis ta ema ja vanavanemate meeleheaks otsustavalt edasi.

Just enne kolledži lõpupidu, kus ta pidi armastatud inimeste silme all saama diplomi ja elu näis jälle olevat helgem, arvas Hunter, et võib tänulikult ohata, ent sai seepeale teada, et tema toakaaslase vend oli selsamal hommikul võtnud narkootikumide üledoosi ja lamab haiglas koomas.

Valusate elukogemuste jada jätkus. Neist viimane oli tema lühike kihlus Denny Brewsteriga. See episood tegi Hunterile ikka veel nii palju haiget, et naine ei suutnud juhtunu üksikasjadele mõelda üle paari sekundi. Kui ta nüüd ühel juunihommikul oma San Antonio korteris ärkas, ringutas ning mõtles naudinguga eelmise päeva uudisele, et tema ja ta uusim kaasankur Greg Benson olid juba teist nädalat kella viieste ja kümnete uudistega vaadatuimate saadete tipus, ajas telefonihelin ta nii vaimselt kui füüsiliselt paanikasse. Hunter teadis, et nüüd tuuakse ta uuesti kahe jalaga maa peale, küsimus oli üksnes selles, kui valus tuleb kukkumine.

Palun, ei, mõtles ta. Kuidas oleks võimalik sellest piitsa ja prääniku mustrist välja murda?

Selgus, et helistas KSIO peaproductsent Tom Vold. Ta rääkis, et paari päeva eest karjääri kahjustavasse skandaali sattunud Texase osariigi senaator George Leeds on teatanud ajakirjanikele, et plaanib teha sel hommikul avalduse. Tom oli kindel, et poliitik astub tagasi, ning palus Hunteril sedamaid studiosse tulla ja seda sündmust otse-eetris kajastada.

Tavaliselt oleks niisuguses kutses nähtud võimalust oma karjääri edendada, kuid Hunteril ajas see pea ringi käima. Ta pidi sõitma New Jerseysse, et pidada elluastumiskõne keskkoolis, mille oleks lõpetanud juhul, kui jäänuks idarannikule. Kuidas on võimalik teha otsesaade – kui senaator ikka otsustab ametist lahkuda – ja jõuda seejuures lennukile? Mida peab ta ütleva New Jersey kooli juhtkonnale? „Oodake, ma tulen. Võib-olla.” Aga paludes nüüd bossil helistada Gregile, oma võrdlemisi uuele kaasankrulle, jätaks ta nii ülemusele kui vaatajatele mulje, et ei pea seda piisavalt tähtsaks uudiseks. Kui Tom tahtis, et sellega tegeleks just tema, tuli Hunteril minna.

Jõudnud otsusele, et õhtul jääks riiete vahetamiseks liiga vähe aega, pani Hunter selga punase siidseelikust ja pintsakust koosneva komplekti, millega kavatses minna õhtusele üritusele, ja kiirustas tööle. Tavaelus polnud Hunter kaugeltki toretsev, kuid pidas paremaks näidata igal võimalikul juhul oma professionaalset palet kvaliteetsete rõivaste ja ehetega. Näiteks ei kandnud ta võtteplatsil peaaegu kunagi ehteid, mis oleksid olnud vähem kui

neljateistkümnekaraadisest kullast. Hunter uskus, et kaamera või järsk liigutus võivad reeta, millest need valmistatud on. Aga mis puutus kingadesse, siis need olid talle hinnast sõltumata vastikud. Hunter naljatas võttemeeskonnaga alati, et oli ilmselt veetnud eelmise elu rannas logeldes.

Selleks ajaks, kui ta telemajja jõudis, oli selgunud, et senaator astub tõepoolest tagasi. Õnn oli nende poolel: neil oli tervelt nelikümmend minutit, et luua saatele tugev vundament ja valida kvaliteetsed külalised. Kui ülekanne algas, esindas Hunter telekanalit osavalt, vahendades nii senaatori teadaande kui külaliste intervjuud.

„Sellega on meie erisaade lõppenud,” lausus ta, kui senaator oli oma vieminutise kõne ette lugenud. „Mina olen Hunter Harding. Vaadake kella viiest päeva tähtsündmuste lühikokkuvõtet. Kell kümme edastame teile viimased uudised Valgest Majast, kongressist ja mujalt. Seni olge terved,” lõpetas ta saate – see oli uudistetoa žargoon, mis märkis filmimise lõppu.

„Stopp. Puhas töö. Hunter oma tuntud headuses,” ütles uudisterezissöör Wade Spangler naise veatu esinemise kohta kohe, kui oli saanud tehnikutelt teada, et arvuti on lõpetanud satelliidiühenduse, võtnud töö üle ja lülitanud ülekande reklaamipausile.

„Aitäh, Wade ja teie kõik,” vastas Hunter ikka veel adrenaliinist vabisedes. Teeseldes, et temas ei surisegi 220-voldine elekter, lisas naine: „Teen teile pitsa välja.

Helistage Joeyle valvelauda. See peaks juba kohal olema.”

Hunter võttis tehnikute ruumist ja võtteplatsilt tulevate tänuhüüatuste saatel monitori kõrvast, klõpsas lahti mikrofoni ja libistas välja selja taha seelikuvöö siseküljele kinnitatud aku, sest assistent, kes pidi tehnika kokku korjama, ootas juba kärsitult. Samal ajal torkas ta jalad uuesti kõrge kontsaga kingadesse. Telekanal pidi jätkama hommikuse vestlussaatega New Yorgist eemal ja seetõttu polnukski Hunteril põhjust minema kiirustada, kuid ta pidi ülemustele meelde tuletama, et tal on õhtuks teised kohustused, ning uurima, kas saab muuta lendu, sest plaanitud oli ta maha jäänud. Märkmeid kogudes mõtles ta, kellega oleks kõige parem rääkida, et asjad kiiremini korda saaksid.

„On keegi kuulnud, kas meie konkurendid tegid samuti senaatori tagasiastumisest otseülekande?” küsis ta töökaaslastelt. Hunter võis küll olla tohutu pinge all, kuid tema tuju oleks paranenud teadmisest, et nad olid konkurentidele põrutava uudisega ära teinud.

Tuttav hääl vastas tehnikute toast: „Ei, preili. KAST valis sellega tegelema kaabeltelevisioonisüsteemi ja teised kaks ei lasknud oma programmi häirida. Palju õnne, Välk. Viisid meid taas poodiumi kõrgeimale astmele.”

Hunter laskis assistendil, kelle nimi oli tema mäletamist mööda Kaci, helitehnika kokku korjamise lõpetada ja tõstis pöidla. „Aitäh, Fred,” ütles ta oma produtsendile...